

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Csenterics Ügyvédi Iroda (... , ügyintéző: ifj. dr. Csenterics Ferenc ügyvéd) által képviselt ... (....) felperesnek a Takács Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző: dr. Takács Zoltán ügyvéd) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. május 7. napján kelt, 1.P.20.358/2010/4. számú ítélete ellen a felperes 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és megállapítja, hogy a alperes neve(alperes címe) alperes 2001. június 13. napjától a „s.hu” domain név használatával bitorolja a . felperes neve (felperes címe) felperes ... lajstromszámú védjegyét, ezért annak abbahagyására kötelezi és a jövőre nézve eltiltja a további jogsértéstől. Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül saját költségén az ítélet jogsértést megállapító rendelkező részét egy-egy alkalommal tegye közzé a M. H. és a N.című napilapokban 1/101 oldalterjedelemben, fekete-fehér kivitelben.

Köteles az alperes 15 napon belül megfizetni a felperesnek 132 000 (Százharminckettőezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 125 000 forint perköltséget.

Az ítélet tényállásában megállapította, hogy a felperes a jogosultja a ... 12-i elsőbbségű lajstromszámú „Satel” ábrás - helyesen színes ábrás - védjegynek, ami a Nizzai Megállapodás szerinti 9. áruosztályban áll oltalom alatt. A védjegyben fekvő téglalapban szerepel a szóelem és mellette felül egy hatszögletű mértani ábra látható. Rögzítette, hogy a1-én átalakulással létrejött alperesi társaság jogelődje

a S. Kft. volt, amely 1-én került megalapításra, javára 9. napján került regisztrálásra a „s.hu” domain név. Az alperesi jogelőd kereskedelmi névként a cégjegyzékbe is bejegyzett, rövidített „S.-. Kft.” elnevezést használta, e-mail címe: a s.@s.hu volt. Az alperes rövidített elnevezése pedig a „S. Zrt.”. Az alperesi társaság elsősorban a biztonságtechnikai piacon van jelen és 2000. óta üzleti kapcsolatban áll a felperes kizárólagos magyarországi forgalmazójával, a M.Kft-vel.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes azzal, hogy regisztrálta és használja a „s.hu” domain nevet13. napjától (az elsőbbséget követő naptól) bitorolja a védjegyét. Emellett kérte az alperest a jogsértés abbahagyására kötelezni és attól a jövőre nézve eltiltani, továbbá elégtétel adására is igényt tartott. Keresetét a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (a továbbiakban: Vt.) 12. § (2) bekezdésének b) pontjára és (3) bekezdésének e) pontjára, illetve 27. §-ára alapította.

Az alperes a Vt. 17. §-a szerinti belenyugváásra hivatkozva a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a Vt. 17. §-ának (1) és (5) bekezdéseire tekintettel a keresetet nem találta alaposnak. Megállapította, hogy az alperes a felperesi védjegyjogosulthoz képest korábbi belföldi megjelölés használónak minősül, akire - mint a Vt. 5. § (2) bekezdésének a) pontjában említett korábbi jog jogosultjára - a Vt. 17. §-ának (5) bekezdése szerint a belenyugváásra vonatkozó szabályokat alkalmazni lehet. Bizonyítottanak fogadta el, hogy részben a 2001. január 9-én regisztrált domain név révén, részben a kereskedelmi név használatával az alperes, illetve jogelődje által már az 1990-es évektől kezdődően megvalósult a „Satel” megjelölés használata, míg a felperes védjegyének elsőbbségi időpontja ennél későbbi. Kifejtette, hogy mivel az alperes tudott a felperes későbbi védjegyhasználatáról és abba belenyugodott, ezért a későbbi védjegy használatát a Vt. 17. §-ának (1) bekezdése alapján már nem kifogásolhatja. Ugyanakkor a § (4) bekezdése értelmében a felperes, mint a későbbi védjegy jogosultja sem léphet már fel a korábbi használóval, az alperessel szemben.

Emellett az elsőfokú bíróság alaptalannak találta azt a felperesi érvelést, hogy nem volt tudomása az alperesi használatról, mert a felek nem álltak egymással kapcsolatban. Rámutatott, miszerint az alperesi honlap archív weboldalairól 2003. október 27-től kezdődően kerültek becsatolásra olyan tartalmak, amelyeken az e-mail címben megjelent a „s.hu” domain név. Az elektronikus levelek esetén a „s.@s.hu” cím használata 2003. július 4-étől bizonyított. Ezt az elektronikus levelet a M. Kft. küldte az alperesi jogelődnek, tehát számára ismert volt mind az e-mail cím, mind a domain név. Okfejtése szerint a felperes maga is saját használatnak tekinti kizárólagos magyarországi forgalmazójának a használatát. Ebből az is következik, hogy a forgalmazó tudomása felperesi tudomásnak is minősül, illetve kellő gondosság mellett a felperesnek is tudnia kellett volna az alperesi védjegyhasználatról.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperes eredményesen hivatkozott a belenyugváásra, ezért vele szemben a felperes nem léphet fel, erre tekintettel a keresetet elutasította.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az ítélet megváltoztatásával a kereseti kérelme szerinti ítélet meghozatalát kérte, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

Hangsúlyozta, hogy csak 2008-ban szerzett tudomást a sérelmezett védjegyhasználatról. Kiemelte, hogy cége és forgalmazója nem egy személy, a forgalmazó nem a felperesi társaság képviselője, így a tudomására jutott információkat nem lehet automatikusan úgy tekinteni, hogy arról a védjegyjogosult is tudott. Hivatkozott rá, hogy a kellő gondosság nem terjedhet ki arra, hogy a felperes a magyarországi forgalmazójával kapcsolatban álló üzleti partnerekről teljes körű információval rendelkezzen. Egyébként is a belenyugvás egy folyamatos tevékenység tudomásul vételét jelenti és az alperes által csatolt egyetlen e-mailból nem lehet folyamatosságra következtetni.

Fellebbezése kiegészítésében arra is hivatkozott, hogy a M. Kft-nek a védjegyoltalomról korábban nem volt tudomása, de még ha tudott is volna róla, nem állt fenn semmilyen jogszabályi vagy szerződéses kötelezettsége, hogy a felperest a védjegysértésről tájékoztassa, ez ugyanis nem tartozik a kellő gondosság fogalma alá. Érvelése szerint a felperestől nem várható el, hogy egy szerződéses partnerét valamennyi üzleti kapcsolatára, üzleti levelezésére kiterjedően ellenőrizze, a „tudomásra jutás” nem jelent olyan kötelezettséget, hogy provokatív lépéseket tegyen az általa nem is ismert üzleti partnerek piaci magatartásának megismerése iránt. Amint azonban a felperes tudomást szerzett a védjegyhasználatról felvette az alperessel a kapcsolatot a peren kívüli rendezés érdekében.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokaira tekintettel. Nyomatékkal hivatkozott a M. Kft-vel 2000. óta fennálló üzleti kapcsolatára és arra, hogy a „S.-..” kereskedelmi nevet, illetve a „s..hu” domain nevet már a védjegy elsőbbsége előtt a kft. tudtával használta, amely használattal szemben a felperes a keresetlevél benyújtása előtt nem lépett fel, noha kizárólagos magyarországi forgalmazójától erről nyilvánvalóan tudomással bírt.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen tárta fel, döntésével és annak indokaival azonban a másodfokú bíróság nem értett egyet, ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatására látott alapot.

A Vt. 17. §-ának (1) értelmében, ha a védjegyjogosult öt éven át megszakítás nélkül eltúrte egy későbbi védjegynek az országban történő használatát, noha tudomása

volt e használatról, a továbbiakban nem léphet fel e későbbi védjegynek az országban történő használatával szemben, valamint korábbi védjegyre hivatkozva nem kérheti a későbbi védjegy törlését sem [33. § (2) bekezdés b) pont].

A (4) bekezdés alapján a későbbi védjegy jogosultja akkor sem léphet fel a korábbi védjegy használatával szemben, ha a későbbi védjegy használatát a korábbi védjegy jogosultja az (1) bekezdés alapján már nem kifogásolhatja.

Az (5) bekezdés akként rendelkezik, hogy az (1)-(4) bekezdésekben foglalt rendelkezéseket megfelelően alkalmazni kell a korábbi jó hírű védjegyre, az országban korábban közismertté vált védjegyre, valamint az 5. § (1) bekezdésében és (2) bekezdésének a) pontjában említett korábbi jogokra is.

A Vt. 5. § (2) bekezdésének a) pontja szerint nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amelyet más lajstromozás nélkül korábbtól fogva ténylegesen használ belföldön, ha a megjelölésnek a korábbi használó hozzájárulása nélkül történő használata jogszabályba ütközne.

A felperes a perben azt sérelmezte, hogy az alperes olyan domain nevet használ engedélye nélkül, ami az összetéveszthetőségig hasonló a védjegyéhez. Az alperes a használat tényét és a „Satel” védjegy, illetve a „s.hu” domain név összetéveszthetőségét nem vitatta, de azzal védekezett, hogy magatartása nem lehet jogszerűtlen, mert kizárólagos magyarországi forgalmazóján keresztül a felperes is tudott arról és azt határidőben nem kifogásolta, tehát a védjegyjogosult a használatba belenyugodott.

A Vt. 17. §-ának idézett szabályai szerint, ha a védjegyjogosult öt éven át belenyugodott egy későbbi védjegy használatába, noha tudomása volt arról, akkor - a rosszhiszemű bejelentés kivételével - elveszti a jogát arra, hogy a későbbi védjegy törlését kérje, vagy fellépjen annak használatával szemben. Ugyanakkor a későbbi védjegy jogosultja sem léphet fel a korábbi védjegy használata ellen, ha a tudomásszerzéstől öt év eltelt. A védjegyek mellett a törvény egyes meghatározott megjelölésekre is kiterjeszti a belenyugvás szabályait, így köztük a Vt. 5. § (2) bekezdés a) pontjában írt korábbi jogokra is.

A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a belenyugvásra történő hivatkozás esetében először azt kell vizsgálni, hogy az alperes jogosult-e arra, azaz van-e saját korábbi vagy későbbi védjegye, vagy beletartozik-e az (5) bekezdés által megszabott, arra hivatkozni jogosult körbe, majd ezt követően kell értékelni azt, hogy a tudomásszerzéstől eltelt-e öt év.

Az alperes nem rendelkezik védjeggyel, maga is a Vt. 5. § (2) bekezdés a) pontjára, korábbi lajstromozatlan megjelölés használatára hivatkozott. E törvényi tényállás alapján az a vizsgálandó kérdés, hogy az elsőbbség időpontjában volt-e a bejelentőn kívül más olyan személy, aki a megjelölést ténylegesen használta belföldön, és akinek a hozzájárulása nélkül a megjelölés használata jogszabályba ütközne. A korábbtól fogva használt megjelölésnek azonban a jogszabály szövegéből kiolvashatóan azonosnak kell lennie az ütköző megjelöléssel, a hasonló megjelölés tekintetében a Vt. 5. § (2) bekezdés a) pontja nem ír elő tilalmat. Ahol

ugyanis a hasonló megjelölés tekintetében is gátló szabályt állít, ott az kifejezetten nevesítésre is kerül, mint például a Vt. 5. § (2) bekezdésének b) pontjában.

Az adott esetben nem volt megállapítható, hogy az alperes a védjeggyel azonos megjelölést használt volna korábban. A perbeli védjegy12-i elsőbbségű és a színes ábrával kombinált „Satel” szót oltalmazza. Bár az alperes ennél korábban, 9-én regisztrálta a „s..hu” domain nevét, de csak a védjegy domináns szóelemével egyezik az általa használt megjelölés egy része, a védjeggyel egybecsengő használatra az alperes maga sem hivatkozott. Ez pedig a fentiek szerint nem elegendő. A felperes színes ábrás védjegyétől eltérő, ahhoz csak hasonló megjelölés alapján az alperes nem tekinthető olyan korábbi jog jogosultjának, aki a Vt. 5. § (2) bekezdés a) pontja szerint jogosult a felperes által állított védjegybitorlással szemben a belenyugvás szabályaira hivatkozni. Ennek folytán a törvényi tényállás további feltételeinek vizsgálatára nem volt szükség és nem volt jelentősége annak sem, hogy a felperes mikor szerzett tudomást az alperesi használatról vagy, hogy a belföldi forgalmazójának tudomása eredményezheti-e egyidejűleg a védjegyjogosult tudomását is.

A kifejtettek szerint a jogszabály téves alkalmazásával jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre és döntésre, hogy az alperes az adott tényállás alapján nem valósított meg jogsértést. A jelen esetben ugyanis nem volt helye a belenyugvás szabálya alkalmazásának.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. A nem vitatott peradatok alapján, mivel az alperes gazdasági tevékenysége körében olyan megjelölést használt, amelyet a fogyasztók a védjeggyel összetéveszthetnek a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt, a Vt. 27. § (1), (2) bekezdés a) pontja, valamint a 12. § (1) és (2) bekezdés b) pontja szerint megállapította, hogy az alperes a védjegy bejelentési napját követő naptól védjegybitorlást követett el. Alkalmazta továbbá a Vt. 27. § (2) bekezdés b) és d) pontjában írt jogkövetkezményeket.

A fellebbezés eredményre vezetett, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján az alperes köteles megfizetni a felperesnek az első- és másodfokú eljárással felmerült költségét, amely összesen 57 000 forint lerótt kereseti és fellebbezési illetéket, továbbá a felperes jogi képviseletének ellátásával felmerült 75 000 forint áfával növelt ügyvédi munkadíjat foglal magában. Az utóbbi megállapításánál a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának alkalmazásával járt el.

Budapest, 2011. január 20.

Dr. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:
bírószági ügyintéző